

направиле. Дойде въ ханѣтъ сѣрдитѣ, пресѣрдитѣ и разказа ми сичко. — »Не сѣрди са, г. Раковски! рѣкохъ азъ. — Ако захванешъ да са сѣрдишъ за сѣка една глупость, то одавна би трѣбало да оставишъ тоя свѣтъ.«

Разбира са, че моите думи бѣха само едно утѣшение, — азъ са сѣрдѣхъ повече и отъ Раковски. — »Абе остави ма, брате Панайоте! Надѣялъ ли сѣмъ са азъ, че това нищожно кюлхане, Касабовъ, — когото сѣмъ азъ хранилъ, облачалъ и обичалъ, — ще да дѣрзне да си играе съ мене! Мислилъ ли сѣмъ азъ, че тоя човѣкъ ще да има такова калпаво сѣрце! Питамъ го днеска да ми каже, какво са е работило презъ това лѣто; а той ми казва да са закълна и тогава да ми каже! Абе, брате, азъ сѣмъ са клѣлъ да служа на Бѣлгария повече отъ 100 пѣти; а сега сѣмъ достигналъ до такова едно унижение, щото единъ пущъ —, който е билъ мой слуга, когото сѣмъ азъ хранилъ и облачалъ, — да тѣрси отъ мене клѣтва, че ща да бѣда вѣренъ на отечеството си! Азъ знаѣхъ вече сичко, но искаше ми са да чужа и отъ Касабова какво са е работило. Азъ одавна вече знаѣхъ, че това животно има черно, неблагодарно и зло сѣрце; но никога не сѣмъ мислилъ, че то е способно за такива низски пакости.« — »Мола ти са, байо Раковски, да бѣдешъ малко по-гѣрпѣливъ и да ми разскажешъ за сичко подробно,« казахъ азъ. — »Ето какво сѣ направиле Касабовъ, Грудовъ и още двама чапкъне, извика Раковски. — Ромѣнското правителство ги подкупило и накарало ги да направатъ комитетъ и да закълнатъ простите работници, че ужъ Ромѣния ще да захване бой съ Турция. Разбира са, че правителството